

СЕРІЯ: УКРСУЧЛІТ

ТРАМВАЙНІСТЬ

Слава ПЕТРОВ

КАЛЬМІЮС

Бібліотека альманаху «Кальміус»

Слава ПЕТРОВ

ТРАМВАЙНІСТЬ

Поезії

Кассіопея-Донецьк
2000

ББК 84 (4Укр)–5

П 61

П 61 **Слава Петров. Трамвайність: Поезії./**
Бібліотека альманаху «Кальміус». –
Донецьк: Кассіопея, 2000. – 20 с.

Книга віршів “Трамвайність” – дебют представника наймолодшого покоління харківського поетичного авангарду

ББК 84 (4Укр)–5

На обкладинці – графіка Уляни Мельникової

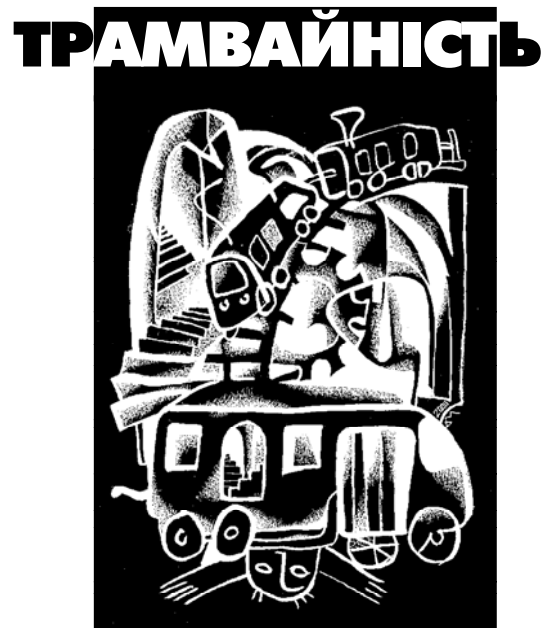
За участю харківського журналу
“Гігієна”.

© Петров С., тексти, 2000

© Мельникова У., графіка, 2000

© Жадан С., редагування, 2000

© Соловей О., автор проекту, 2000

Площиною скла розтеклись пейзажі.
Напівсонне сонце не скаже нізащо,
де притишене світло зникає потім.
Ця зима із райцентру виходить потом.
Я, мов чорна дірка, втягаю в себе
порожні будинки й заможні села,
екзальтовані вірші й бетонні ребра
залізничних стовпів. Нагальна потреба
в ранковій тумані – вже несуттєва:
й без нього зникають ледь не миттєво
за темним вікном міжміського автобусу
сліпучо-різкі, саркастичні образи.
А невдовзі перейде поезія в містику,
бо за кілька км починається місто.

Котре століття вгрузають мухи в бурштин.
Котре століття стою на березі океану.
Моїх чорних лебедів люмінісцентна тінь
заплющеними очима була донедавна.

Я відкрив у собі талант зупиняти вічність.
Листя гние, вітром осіннім обпалене...
Котре століття приходить до мене звістка,
що пароплав утопає.

◇ ◇ ◇

Брудна бавовна туману
здійснює легкі коливання.
Ти занадто реальна,
щоб вірити в твоє існування.

Справжні кольори спотворено.
Світлодіодом чи оком велетня
врізається в тишу бавовняну
місяць, хизуючись перед мертвими.

Прочувається спинним мозком
тиша, армована твоїми словами.
Знищуй темряву, зривай маски,
занурюючись у туманну ванну.

Туман має цікаву властивість
знищувати відстань. Жива свідомість –
ті, що на березі річки застигли
над важкою масною водою.

Ті, що чекали на порожнечу,
ті, що із темряви вийшли живішими
і зрозуміли цієї ночі,
що не існує нічого вищого

за надреальність будь-якої гілляки,
за неможливість позитивної відповіді.
Архітектура зимових парків
знищується молочним видивом.

Коли він уже здіймався над світом,
змахнувши хрестом легко, мов крильми,
римські солдати пили пиво,
вірячи свято у свою всесильність.

Коли затулив він собою сонце,
густо ридаючи кривавою зливою.
Римські солдати подумали: “боїнг”,
римські солдати пили пиво.

Потім його не знайшли між мертвих.
Доля мерців, як відомо, мінлива...
Римські солдати молились сонцю
серед калюж прогірклого пива.

Ти фарбуєш волосся червоним,
по дорогах розкидуєш квіти,
золотою іржею сповиті
і тому так реально тривожні.
Час повзе, мов слимак, тротуаром,
на зупинках тролейбусних стигне.
Ти стрічаєш закохані тіні,
що помруть, не знайшовши пари.
Ти стрічаєш налякане листя,
ці емблеми гулкі декадансу,
і летиш з ним у жовтій танці,
що від білого дуже близько.
А надвечір, як тїнь спадає,
із вербою, мов щойно воскресла,
ти виходиш на перехрестя
ворожити на чорних трамваях.

Мій бог сьогодні – дощ, Для нього все можливе.
Він виправдав мене перед очима зорь.
Закреслити вірша і вийти геть під зливу
і міряти життям розплавлений крезот.

Калюжами блукай, втопай в небесній ваті,
виконуй рок-н-рол на струнах цих дощів.
Бо завтра вже ніхто не схоче пам'ятати
верлібри білих снів – лунких сталевих жил.

Забудь про мури слів, метафори кремезні,
які ти так любив стискати між долонь.
Мій бог сьогодні – дощ, бо завтра не воскресне.
Мій бог сьогодні – дощ, тому, що я вогонь.

Стань моїми нутрощами, морозе.
На обличчі сніг, наче спрага ночі.
Я заблукаю в цім безмірі, хочеш?
Я лунатиму в темряві. Порожній.

Я ненавиджу лірику, бо наскрізь ліричний.
Я ненавиджу тебе, бо занадто люблю.
Восени мое тіло тягнеться, наче блюз,
пожовклими алеями, сухими річищами.

Неприємна сансара, а що поробиш?
Актор – значить маєш міняти душі.
Мій сусіда любить печені груші,
а собаку його звати Роберт.

ТРАМВАЙНІСТЬ

Трамваї сплять так само, як коні.
Під порожньої ночі важкою ковдрою
тиша, немов від розірваної струни.
В той час, як сновиди міряють небо,
в той час, як горять у квартирах меблі, –
трамваї бачать кольорові сни.

Коли ніч володіє кожною хвилиною,
коли місячні ікла вкриваються піною, –
незалежно від політичного
й температурного режиму,
вони бачуть сни. Захоплюючи й тривалі,
про щасливого Господа всіх трамваїв,
що прямує в небо трупами пасажирів.

МАЛЮКОВІ ГУЛІВЕРУ

Ваші руки я тисну чемно
і кажу: “Капелюх цей вам личить”.
Та до чого б не був причетний, –
не дивіться мені в обличчя.

Сірі хмари встають над касарнями;
повертає додому Річард.
Але що би там не казав я вам, –
не дивіться мені в обличчя.

Завтра вас проковтне вагон.
Вам не чуть, як пугач кигиче.
Не дивіться мені в обличчя,
бо немає в мене його.

Проступають у небі блакитним видивом
ще напівреальні очі весни.
Декадентські Амури, прагнучи вижити,
розливають повітря, мов кришталеві сні.

На цегляних будинках зростає пластик.
Розумію відсутність суттєвих змін.
Як колись, темний сніг потроху злазить
із дахів, немов помираючий мім.

Та в легені, неначе в пошарпані мури,
наливається свіжий кришталь повітря.
Істерично сміються німі Амури
над моєю любов'ю до вічних провінцій.

На червоній стіні я бачу обличчя.
Щоби образ його не зник,
я ці риси друкую на палаючих площах,
бо так добре згоріти цієї весни.

Ю. Андруховичу

Тільки б не відірватись від землі,
показавши цим власну слабкість.
В океанах під воду йдуть кораблі,
але ти і не думай плакати.

Не питай перехожих,
що справжнім і вірним є, –
краще опівночі зазирнути в криницю.
У призначений час

повертаються мухи з вирію.
Не роби нічого, щоб їх спинити.
Навіть якщо ти розіб'єш усі сервізи,
прагнучи проникнути в кришталеву суть,
навіть якщо розкажеш про свої візії, –
тебе однаково не розіпнуть.
Натомість мозок, здушений голодом,
видасть у світ римований мораторій.
І обличчя її, кольору немої погорди,
проступить на екрані вимкненого монітора.

Мата Харі, сонце спалює вікна.
Серцево-судинні хвороби
вплітаються в тканину злив.

Ти обертаєшся на схід, де в готичному Відні
розрізають солоне небо уламки слів.

Божевільні солдати у хмарах газу
кричали, що Богоматір летить над полем.
А в далеких містах тебе, мов заразу,
легіони коханців запивали трихополом.

Мата Харі, сонце падає в море,
і воно, закипаючи, харкає кривавою піною.
Чи не вперше світ пізнає повною мірою
божевілья, стилізоване під коліща спінінгу.

А сухотне повітря тремтить від авіабомб,
і скаженно ревуть казани двадцятого сторіччя.
Огортаючи степ очима, ліричний бож
марить прийдешнім паталогічно.

Так формуються звуки. Так помирає час.
Завтра сонце повернеться, та буде іншим.
Мата Харі, вгамуйся, не треба кричати,
Мата Харі, дивись: опадають вишні.

*Не пришли вы утром,
Не пришли вы днем...
Фольклор.*

Я споглядаю порожнечу,
високий суржик перевтілень.
Напівзруйновані сортири
здаються синіми під вечір.

Я споглядаю порожнечу,
де пролітають кажанами
ще незруйновані словами
відлуння піднебесних течій.

Можливо, це не дуже гречно,
але ж цікаво над землею
вживати на обід хореї
та споглядати порожнечу.

Приблизний перелік матеріальних предметів,
які повсякденно мене оточують:
годинник, птахи, голова комети;
лампа та чайник, наче в Антонича.

Привиди птахів, що погойдуються в небі
гелікоптерами серед будинків зруйнованих.
Трохи набридливий страх порожнечі,
що, втім, проходить з першими нотами.

До цього ж: авторучки, що сто років не пишуть;
станції метро та смердючий клей,
що скріплюють дні, погризені мишами,
а також скелети османських галер.

І серед цих набридливих пейзажів,
серед невдалих поетичних строф, –
руки твої коли-небудь завтра
з мого чола змиватимуть кров.

Зміст

Площиною скла розтеклись пейзажі.....	4
Котре століття вгрузають мухи в бурштин..	5
Брудна бавовна туману.....	6
Коли він уже здіймався над світом.....	8
Ти фарбуєш волосся червоним.....	9
Мій бог сьогодні – дощ.....	10
Стань моїми нутрощами, морозе.....	11
Трамвайність.....	12
Малюкові Гуліверу.....	13
Проступають у небі.....	14
Тільки б не відірватись від землі.....	15
Мата Харі, сонце спалює вікна.....	16
Я споглядаю порожнечу.....	17
Приблизний перелік.....	18

Літературно-художнє видання
Бібліотека альманаху «Кальміус»

Серія: Укрсучліт

Випуск 4

Петров Слава

ТРАМВАЙНІСТЬ

Поезії

Підготовка до друку –

Олег Соловей

Верстка –

Веніамін Білявський

Підписано до друку 10.05.2000.
Формат 84x108 ¹/₆₄. Папір офсетний № 1.
Друк різографія. Гарнітура GaramondSTT.

Видавництво "Кассіопея"
83055, м.Донецьк,
вул. Челюскінців 151, оф.411
Тел.(0622) 93-67-18, 910-954

Петров Слава (нар. 1981 р.)
Поет. Студент. Харків'янин.

Я відкрив у собі талант
зупиняти вічність...